

25 Φεβρουαρίου 2020

Αρχιμ. Αιμιλιανός: Όταν ασθενούμε, ας γνωρίζουμε πως αυτό είναι το άθλημά μας!

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Χαριτωμένες παραινέσεις](#)

Αρχιμανδρίτης Αμιλιανός Σιμωνοπετρίτης.

*Εξεγειρόμενοι πρωί επισκέπτεσθε τους παρ' υμίν ασθενείς.
(Κανόνας του Μ. Αντωνίου)*

Την παλαιά εποχή οι ασκηταί συνήθιζαν να σηκώνωνται περί το μεσονύκτιο και να τελούν την νυκτερινή ακολουθία.

Εν συνεχεία το πρωί, όταν πια είχε φέξει, τελούσαν την θεία λειτουργία. Και τώρα ακόμη σε πολλά μοναστήρια του Αγίου Ορους η πρωινή ακολουθία, ιδιαίτερα η λειτουργία, προϋποθέτει φως.

Ήδη στην τελευταία ευχή του όρθρου ο ιερέυς ευχαριστεί τον Θεόν για το ότι μας έφερε το φως του ήλιου. Εμείς έχομε ενώσει την νυκτερινή ακολουθία με τον όρθρο και την θεία λειτουργία.

Μόλις σηκωθήτε, λέγει ο άγιος, το πρώτο που έχετε να κάνετε είναι να επισκεφθήτε τους ασθενείς. Ο ασθενής, επειδή διέρχεται μία ιδιάζουσα κατάστασι, πιο εύκολα ρέπει προς την αμαρτία, προς τον πειρασμό, προς την στενοχώρια, προς τους λογισμούς.

Η φύσις του είναι πιο αδύνατη, γι' αυτό ζητάει παρηγοριά, ενίσχυσι. Όταν τον επισκεφθής το πρωί, παίρνει θάρρος και αλλοιώς αντιμετωπίζει την ήμερα του.

Λέγοντας όμως ο άγιος, επισκέπτεστε τους παρ' υμίν ασθενείς, δεν εννοεί να ψάχνετε πού υπάρχουν άρρωστοι, αλλά εννοεί αυτούς που είναι στο περιβάλλον σας. Δηλαδή δεν βάζει βραχνά, αλλά θέτει έναν περιορισμό.

Ο άγιος απευθύνει αυτόν τον κανόνα στους υγιείς και όχι στους ασθενείς, ώστε να περιμένουν να τους κάνουν πρωί-πρωί επίσκεψη. Ο άρρωστος πρέπει να θυμάται ότι η ασθένεια που του χαρίζει ο Θεός είναι μοναδική ευκαιρία για την τελείωσή του.

Η ασθένεια αντικαθιστά την προσευχή, που δεν μπορούμε να κάνουμε, αντικαθιστά την λατρεία, στην οποία δεν μπορούμε να συμμετάσχουμε, αντικαθιστά τα κατορθώματα της πίστεως, των παλαισμάτων, την νηστεία, όταν πρέπει να φάμε. Όταν είμαστε άρρωστοι, με ελάχιστο αντίδωρο εξοφλούμε όλες μας τις υποχρεώσεις απέναντι του Θεού.

Ο σατανάς όμως μας τα παρουσιάζει ανάποδα και μας δημιουργεί απογοήτευσί. Αυτό δεν είναι σωστό. Η ασθένεια που μας δίνει ο Θεός είναι με το σταγονόμετρο ζυγισμένη για μας, που θέλομε να γίνωμε τέλειοι.

Αποκλείεται να γίνωμε τέλειοι χωρίς την αρρώστια, και μάλιστα την απρόσμενη, την απρόοπτη, η οποία ενδεχομένως μας ταπεινώνει ενώπιον των άλλων με το να τους χρειαζόμαστε και να μην μπορούμε να ζήσωμε μόνοι μας.

Όταν λοιπόν ασθενούμε, ας γνωρίζωμε πως αυτό είναι το άθλημά μας, το μεταγωγικό μέσον μας για τον ουρανό, και ότι είναι ανάγκη να στομώνωμε τον εαυτό μας και όσο μπορούμε να μην έχωμε ανάγκη τους άλλους.

Να μοιάζωμε του Κυρίου και τους αγίους, οι οποίοι ούτε παρηγοριές ζητούσαν, ούτε ελάφρυνσι του ζυγού της ασθενείας τους. Επίσης, ας είμαστε πραγματικοί αθληταί στην νηστεία.

Ας μη ζητάμε εύκολα την κατάλυσι και τα πιο παράξενα φαγητά ή εκείνα που ποτέ δεν τα τρώγαμε.

Χρειάζεται να είμαστε πολύ προσεκτικοί, μήπως, αντί να αγιάσωμε, πέσωμε σε βάραθρο και εξέλθουμε χωρίς στέφανο.

Από το βιβλίο του Αρχιμανδρίτη Αιμιλιανού Σιμωνοπετρίτη, «Νηπτική ζωή και Ασκητικοί κανόνες», των εκδόσεων Ίνδικτος.